



ACTA DE L'AUDIÈNCIA PÚBLICA DE L'ESTAT DEL DISTRICTE

Identificació de la sessió

Núm. 5

Data: 5 de novembre de 2024

Caràcter: ordinari

Horari: de 18.00 h a 19.55 h

Lloc: Saló de Plens

Assistents

Regidor-president del Districte

Im. Sr. Marc Serra Solé

Regidora del Districte

Ima. Sra. Raquel Gil Eiroá

Consellers i conselleres membres de la Mesa

Sra. Nuria Pey de la Iglesia (GMPSC)

Sr. Albert Deusedes Perelló (GMPSC)

Sra. Maria Conesa Gallego (GMPSC)

Sr. Albert Aixalà Blanch (GMPSC)

Sr. Eudósio Gutiérrez García (GMPSC)

Gerenta del Districte

Sra. Àfrica Cardona Gilbert

Secretari de la Mesa

Sr. Juan Carlos Parejo Perogil

Consellers i conselleres del Districte

Sra. Carolina López García (GMBenC)

Sr. Ancor Mesa Méndez (GMBenC)

Sr. Jofre Mont Geli (GMJxCat-TxB)

Sr. Albert Torelló Pérez (GMJxCat-TxB)

Sr. Francesc Almacelles Subies (GMERC)

Sra. Verónica Vives García (GMERC)

Sr. José Antonio Calleja Clavero (GMPP)

Desenvolupament de la sessió

El **president** saluda tots els assistents i obre la sessió de l'Audiència Pública.



Recorda que la sessió es retransmet en directe a través del canal de YouTube de l'Ajuntament i que és gravada per al web del Districte. Fa saber que si algun dels intervinents no volgués aparèixer a les imatges, ho hauria d'indicar abans d'intervenir i no se'l gravaria, per protegir la seva privacitat.

1. Aprovació de l'acta de la sessió anterior

El **president** informa que sobre l'acta de la sessió anterior, que va ser el 10 de setembre de 2024, no s'han rebut comentaris, de manera que quedaria aprovada.

2. Torn obert de paraules

El **president** explica, per als veïns i veïnes que potser venen per primera vegada, la manera de funcionar de l'Audiència. Primer donarà la paraula a quatre o cinc persones del públic que han emplenat les fitxes d'intervenció –i explica que si algú no l'ha emplenada, encara hi és a temps–, i que s'intervindrà segons l'ordre d'arribada de les fitxes, tret del cas que s'agrupin unes amb altres perquè són sobre la mateixa qüestió. Després de cada bloc d'intervencions, respondran la regidora o els altres membres del Govern municipal a qui la regidora delegui. Demana que les intervencions siguin de tres o cinc minuts com a màxim i que les explicacions no siguin molt llargues, perquè hi ha molta gent i tothom vol intervenir.

Anuncia que el primer d'intervenir serà el senyor Munné.

El senyor **Ramon Munné i Esteban** es presenta com a soci de la UE Sants. Reclama que comencin les obres del camp de futbol de Magòria. Recorda que fa uns dies hi va passar i al carrer Moianès hi havia una inscripció que deia «Camp de Futbol de Magòria», però hi entraves i no hi havia cap camp de futbol. Exposa que, com a pare i representant d'un grup de pares de jugadores de futbol de la UE Sants, cal que es compleixi el compromís, que es va adquirir fa anys, de construir aquest camp, perquè el Sants hi pugui tornar a jugar. Afegeix que no sols el Sants, sinó també el Mercat Nou i altres clubs i entitats, a banda dels equipaments sanitaris que també estaven previstos.

Rememora que la UE Sants és un club que té més de cent anys d'història, i que és el resultat de la fusió de dos clubs santsencs. Fa avinent que en un d'aquests clubs s'hi van formar jugadors de molt de nivell, com Samitier. Recorda que el Sants, al començament, jugava en un camp de propietat al carrer Galileu, que va ser un equip destacat tant als campionats de Catalunya com en lligues d'àmbit estatal i que els anys seixanta va arribar a participar en una eliminatòria contra l'Almeria, per pujar a la segona divisió estatal, tot i que va perdre. Lamenta que s'havia quedat sense camp feia poc, ja que es va enderrocar els primers anys seixanta per construir l'avinguda de Madrid, i que allò va coincidir amb un declivi esportiu i un pelegrinatge per diversos camps, fins que l'any 1984 la Secretaria d'Esports els va cedir l'ús del camp de futbol de Magòria. Continua dient que l'estabilitat es va trencar cap al 2010, que van demanar al Sants que marxés perquè es reconstruïa el camp, amb la promesa que al cap de quatre anys s'hi podria tornar. Fa avinent que n'han passat catorze i que el més calent és a l'aigüera.

Descríu que el Sants pelegrina de nou per diversos camps, cosa que no ajuda a la situació esportiva ni associativa. Creu que l'esforç que fan directius i socis no té preu. Per això, insisteix a reclamar que comencin, i acabin, les obres de Magòria. No vol conèixer excuses, ni



culpables, només vol parlar de present i de futur. Considera que les excuses no calen, perquè tant a Catalunya com a Barcelona els governs han estat de tots colors i, per tant, seria perdre temps.

Diu que ha sentit també excuses sobre la complexitat tècnica del projecte, i recorda que l'home va arribar a la Lluna el segle passat, que s'han aconseguit fites tecnològiques impensades, que s'han construït obres d'enginyeria de magnitud colossal al món. Considera que fer un camp de futbol, un pavelló, uns equipaments sanitaris són projectes que es fan cada dia a tot arreu, de manera que això també es pot fer.

No vol sentir a parlar tampoc d'excuses pressupostàries, perquè li consta que hi ha diners, que es fan servir per a moltes coses segons les prioritats, com els milions que s'han gastat per a la Copa Amèrica de vela.

Però insisteix que no vol parlar del passat ni buscar culpables, sap que entre tots s'ha arribat on som. Només reclama, en nom dels pares de les jugadores, que en la mesura en què pertoqui a l'Ajuntament es canviïn les prioritats i passin l'expedient de Magòria a dalt de la pila. Ho fa amb l'autoritat que els confereix ser qui els ha votat per administrar la cosa pública i ser qui els paga un sou amb molt de gust. Reconeix que molt sovint no els agraeixen prou la feina que fan.

Acaba reiterant que de governs n'hi ha hagut de tots els colors els darrers anys, però que ara només els governants actuals tenen l'oportunitat d'engegar aquest projecte. Els concedeix l'honor d'executar i finalitzar el projecte de Magòria, de proporcionar aquests nous equipaments que han proposat els veïns i, en el cas de la UE Sants, saldar un deute que tenen amb l'entitat. Reclamen, doncs, que comencin les obres abans de finalitzar aquest any, ni que sigui de manera simbòlica, perquè es vegi la voluntat de compensar els més de deu anys de retard. Diu que els socis del Sants saben que això és possible, i no deixaran de reclamar-ho, i que el Govern també sap que és possible. Conclou que compten amb ells, com ells poden comptar amb el Sants, i que ho facin.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Sererols.

El senyor **Daniel Sererols Villalón**, en nom de l'AFA de l'Escola Gayarre –als quals excusa, perquè no han pogut anar a la sessió– i de l'Associació de Veïns i Veïnes de la Plaça la Farga, vol agrair, en primer lloc, les pilones i fitons que s'estan posant al carrer Almeria, i li consta que també se n'hi posaran al carrer Rossend Arús. Diu que feien molta falta i que és fantàstic que s'hagi pogut fer. Constata també que s'arreglen parterres de la plaça de la Farga, que també ho necessitaven. Considera, doncs, que s'hi està fent una bona feina i que és d'agrair.

Exposa que la iniciativa de l'AFA de l'Escola Gayarre diu el següent: «Benvolguda senyora Gil, ens adrecem a vostè per sol·licitar-li, si us plau, la plantació de la vegetació prevista a la reformada plaça de la Vidriera, exitosament reinaugurada el passat mes de febrer. La plaça té ara un aspecte trist i gris. Gràcies.»

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Alba.

La senyora **Maite Alba Alcayna**, en nom del Grup de Tenidors de Gossos, vol expressar en primer lloc el seu condol a les famílies que han perdut algun ésser estimat en el temporal que hi ha hagut a València i altres indrets, i enviar la seva solidaritat a tots els que en pateixen les



conseqüències i als milers de voluntaris que hi ajuden. Fan seu el crit solidari de «Sols el poble salva el poble».

Afirma que el Grup de Tenidors de Gossos usuaris de la ZUC nord dels Jardinets de Sants volen agrair les tasques que fins ara s'han fet al sorral, d'acord amb les peticions que els van fer amb el dossier presentat el desembre del 2023, peticions que ja venien de dos anys enrere. Constata, però, que manca resoldre la qüestió de la tanca arbustiva que ha de separar el sorral del passeig, que consideren que és necessària perquè els gossos no surtin de la zona i no es trobin amb vianants, patinets, bicicletes, etc. Recorda que la consellera Pey, a qui agraeixen particularment les gestions, després que s'instal·lés la font els va informar que la qüestió de la tanca la portava el senyor Valdueza amb Parcs i Jardins, però que ara estava de baixa. Explica que fins ara no havien rebut un «no» rotund en cap de les diverses reunions que havien tingut amb el senyor Valdueza, el qual els havia dit que allò era difícil, però que en parlarien. Desitgen la recuperació del senyor Valdueza i demanen que els indiquin què s'ha de fer, qui ho porta en lloc seu. Voldrien una resposta concreta.

També agraeixen les tasques de millora del passeig i la feina dels equips de neteja i manteniment, que veuen sovint treballant-hi.

Suposen que el Districte estarà al cas que BTV va publicar el 28 d'octubre la notícia que hi ha plagues de xinxes, rates i paneroles en diversos edificis pròxims al Calaix, com al solar entre Riera de Tena i Burgos. Reconeix que als jardinets hi ha un petit rètol que diu que aquestes plagues s'estan tractant, però volen saber quines mesures es prenen.

Reiteren l'agraïment per la feina feta i esperen que es pugui tancar aquest dossier que tant els ha costat d'aconseguir, gràcies a la bona sintonia entre el Districte i l'associació que representa.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Chorro.

El senyor **Lluís Chorro Gregori**, en nom de PCAIC –Plataforma d'Afectats de l'Illa Citroën–, vol referir-se als equipaments que hi ha al barri de la Bordeta. Recorda que en el passat Consell de Barri van fer una pregunta i creuen que no es va respondre, i ara hi tornen per si hi ha més sort. Volen conèixer l'inventari actual d'equipaments de la Bordeta, els que estiguin en fase de finalització –si és que se'n fa ara cap– i els projectats d'aquí al final de la legislatura. Comenta que avui mateix l'han informat que al CAP de la Bordeta ara no s'hi atenen urgències a la tarda i no sap si és veritat o no. Ho vol saber perquè considera que si ara s'actua a l'Illa Citroën és important saber quina mena d'equipaments s'hi poden arribar a fer. Constata que hi ha pocs casals d'avis, o cap, que manquen casals d'infants, que el poliesportiu més pròxim és el de la Farga, que no tenen biblioteca. Voldria que li fessin un resum d'això.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Sama.

El senyor **Antonio Sama Arguiñarena**, en nom de la Plataforma Veïnal Plaça Durruti - Matemàtiques, es presenta com a veí de la Mare de Déu del Port, al barri de la Marina, i recorda que a l'anterior Consell de Barri de la Marina ja van parlar del tancament dels talussos del carrer del Segura, i que van dir que organitzarien una plataforma de veïns des de la plaça



Durruti a la de les Matemàtiques, com una manera d'encarrilar les queixes dels veïns de tota la zona, perquè consideren que les queixes particulars es dispersen i no són efectives.

Recorda també que amb l'anterior regidor, el senyor Serra, ja van tenir una discussió a fons sobre el que reclamaven i van aconseguir que s'hi fes un tancament provisional, que va ser efectiu. Els va sorprendre que a primers d'any es va retirar, suposa que perquè devien pensar que el fet puntual que havia aconsellat posar-lo ja havia desaparegut. Confirma, però, que no ha sigut així i que al llarg de l'any hi ha hagut bastants incidents, que han anat reportant al conseller Gutiérrez; l'últim, fa un mes, en què al racó de l'ascensor –que creu que ja és un error, el racó mateix– diu que s'hi va llençar brossa i branques, i que en tenen la fotografia, que la van enviar perquè ho netegessin, però que no hi va haver temps, perquè aquella mateixa nit algú hi va calar foc. Explica que hi va anar la Guàrdia Urbana i els Bombers, però que la seva sorpresa va ser que els Bombers van apagar la foguera deixant el camió a Ferrocarrils Catalans i pujant pel talús amb la mànega. Diu que els va preguntar com és que no havien pujat amb el camió i que li van dir que no podien pujar per aquell vial perquè el consideraven no practicable, pel pes del camió. Manifesta la seva sorpresa de saber que un camió de bombers no pugui pujar per aquell carrer i demana que ho verifiquin, perquè si fos així creu que tenen un problema.

Insisteix que el tancament del talús s'ha de fer, i que ha de ser definitiu, i que també s'ha de recollir la brossa que hi queda.

Exposa també el problema dels sensesostre ferrovellers, que tenen furgonetes, perquè assegura que ha comptat fins a vuit furgonetes aparcades a Ferrocarrils Catalans entre el carrer del Segura i la plaça de les Matemàtiques. Li consta que la Guàrdia Urbana hi fa actuacions i els obliga a moure's d'allà, però creu que no és la solució perquè fan una volta i tornen. Descriu que aquestes persones fan les seves necessitats al talús i que això degrada tot l'entorn. Li sembla recordar que a l'Audiència del mes de juny l'Associació de Veïns de la Vinya ja va denunciar un incident que havien patit amb ells i que van proposar que s'hi implantés la zona verda, perquè aquestes persones se'n vagin d'allà. Se sumen a la proposta, que consideren que també aniria bé per unificar Ferrocarrils Catalans i Mare de Déu del Port amb la resta del barri. Demana una reunió per posar fil a l'agulla, perquè no voldria arribar al Consell de Barri, d'aquí a un mes, i haver de fer el mateix discurs.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula a la regidora per respondre.

La **regidora** diu que se suma al record que ha tingut la senyora Alba per les víctimes de València, constatant que tots han passat uns dies molt difícils, des de la distància, i que no es poden fer a la idea del que deu ser viure això allà mateix. Els envia tot el suport i està segura que moltes persones han trobat maneres de col·laborar, però que si no fos així han de saber que l'Ajuntament ha habilitat punts de recollida per fer arribar material a les ONG que hi treballen. Recorda que, al Districte, aquest punt de recollida és a la Biblioteca Vapor Vell. Creu que és una més de les formes de solidaritat que hi ha hagut i que hi haurà d'haver, malauradament, els pròxims dies, setmanes i mesos.

Respon al senyor Munné que comparteix part del que diu i entén que, com a pares de les futbolistes i com a socis del club, tinguin aquest neguit pel tema de Magòria i dels equipaments esportius. Li dona la raó en moltes coses, però en algunes no i li explicarà el perquè. Li dona la raó que, després de tant de temps, no es tracta ni de buscar culpables ni de buscar excuses,



sinó d'explicar què es farà i quan. Assegura que aquesta qüestió la va entomar el Govern actual com una de les prioritats del mandat al Districte, i que la inversió no depèn del pressupost del Districte, sinó d'Esports, perquè una part de la zona depèn de la Generalitat, que té previst fer-hi un centre d'emergències mèdiques.

Fa referència al que deia el senyor Chorro, que al CAP de la Bordeta no s'hi atenen urgències a la tarda i admet que ho desconeixia i que se n'informarà i veuran quines alternatives hi ha, perquè això depèn de la Generalitat, de Salut.

Torna a Magòria, i repeteix que hi ha previst un centre d'emergències mèdiques, alguns equipaments destinats a protecció i altres, que depenen de la Generalitat, i, per part de l'Ajuntament, un equip base de neteja per guardar-hi equips i materials, i tota una sèrie d'equipaments esportius. Admet que si els intenta dir de memòria segurament se'n deixarà algun, però repassa que hi ha un camp de futbol, un CAM-3, petanca... Afirmar que això es treballa en la Taula d'Esports i que recull els treballs que ja hi havia, tenint en compte els compromisos previs. Detalla que de moment es treballa en el projecte bàsic i que, a partir d'aquí, es treballarà en el projecte executiu, que són els plànols del que es farà.

S'adona que, des del punt de vista d'un particular, potser no s'entén que l'Administració no pugui començar obres d'aquí a final d'any, quan el particular pot fer obres a casa si troba el constructor que les pugui fer. Fa avinent, però, que fins i tot fer obres a casa seria difícil d'aquí a final d'any. En qualsevol cas, explica que l'Administració ha de fer un concurs públic per veure qui fa el projecte executiu. Garanteix que els diners per fer aquest concurs hi són, i que es farà en el moment que s'acabi de fer el disseny que fan ara a la Taula d'Esports. Descriu que després es farà el projecte executiu, que són els plànols mil·limètrics que ha de seguir el constructor per fer l'obra; tot seguit, la licitació, que és buscar una empresa que la faci, i, a partir d'aquí, un cop adjudicada, es comença a construir. Exposa que perquè això sigui possible, abans s'han de fer tots els passos previs, perquè es pugui fer aviat la licitació de l'obra, que llavors serà el moment de veure quin és el calendari previst per fer-la.

Assegura que no estan aturant res; que, de fet, és un dels temes que es va intentar portar a la Comissió Bilateral Generalitat-Ajuntament i que, si no es va tirar endavant –no vol enganyar ningú–, va ser perquè per part de l'àrea d'equipaments de la Generalitat hi havia algunes inversions que no estaven del tot clares. Diu que van reclamar un compromís, amb calendari i amb pressupost –que no fos un compromís que repetís el que els veïns ja sabien–, i que no s'ha aconseguit una data per als equipaments de la Generalitat; pel que fa als de l'Ajuntament, s'està treballant en el projecte executiu per als equipaments de neteja –que és la base que permetrà fer la resta– i mentrestant es treballa en el projecte bàsic per poder fer la licitació del projecte executiu.

Assevera que a tots els agradaria molt que les obres comencessin abans que s'acabi el mandat, i treballen perquè sigui així. Diu que treballen perquè les obres dels equipaments de neteja comencin abans, el 2026, i les obres dels equipaments esportius el 2027. Reconeix, però, que abans no serà possible. Ara bé, no es pot comprometre amb un calendari –sí amb el compromís– que no es podria complir, per tot el que ha dit: perquè els equipaments esportius van al damunt dels equipaments de neteja i, per tant, aquests han d'estar fets abans, i perquè en paral·lel s'ha de fer tot el procediment administratiu descrit. Entén que, després de tant de temps, sembli inassumible, però demana comprensió perquè aquest és el procediment que s'ha de seguir fins i tot prioritzant el projecte i posant-lo al capdamunt de tot i buscant els recursos perquè no s'endarrerixi més. Afirmar que n'han parlat amb els equips i la Taula d'Esports del



Districte, que és molt activa –allà hi ha la UE Sants, els equips de futbol i la resta d'entitats esportives del barri– i fa un seguiment molt acurat perquè això sigui així. Creu que han de tenir la tranquil·litat de saber que per aquella banda se'ls insisteix també molt i treballen amb el Districte perquè puguin quadrar tots els elements i totes les peces.

En qualsevol cas, el calendari d'aquí a final d'any no és possible. No li agradaria dir que sí i que després tinguessin la sensació que se'ls ha enganyat perquè les obres no avançaven. Les obres necessiten aquests temps, que són més llargs que això.

Al senyor Sererols li diu que li sembla fantàstic el que ha comentat sobre fitons i parterres, i els felicita perquè fan una bona feina d'assenyalar coses que necessiten millora. Afirmar que amb el tema dels parterres fa temps que hi treballen i esperen que aquesta millora sigui la definitiva.

Sobre l'Escola Gayarre i la plaça de la Vidriera, aclareix que, com saben tots, no s'hi va poder plantar per la sequera, però que fa dues o tres setmanes –ho diu de memòria– s'hi van començar a plantar arbres, de manera que ja han començat les plantacions. Recorda que en un Consell de Barri recent va explicar que l'ordre de la plantació no és segons el temps que fa que s'espera, sinó que té a veure amb la tipologia dels arbusts o plantes que s'hi han de plantar i amb la disponibilitat del viver –perquè totes les administracions han començat a plantar des del moment que s'ha permès–, però afirma que el Districte ha demanat a Parcs i Jardins el calendari tan acurat com sigui possible de les diverses fases que seguiran. Promet que quan tinguin la informació la compartiran amb l'escola, per posar fi a aquells espais marrons que tenen a l'escola i a la plaça. Fa avinent que això també passa en altres espais, com la rambla Badal, en la zona utilitzada per l'Escola Cavall Bernat i també on hi ha els jocs infantils. Assegura que tot això s'anirà recuperant a mesura que ho permetin els episodis de sequera.

A la senyora Alba li respon que, malgrat les persones que, per les raons que siguin, estan de baixa, intenten que no s'aturin les accions, tot i que reconeix que de vegades s'alenteixen. Reafirma que allò no està aturat, sinó que hi ha hagut inconvenients que han alentit la feina. Respecte a les tanques –que el senyor Sama també hi feia esment–, precisa que el disseny dels parcs i dels parterres que es fa a Parcs i Jardins inclou que la majoria no siguin espais tancats.

Sap que costa d'assumir, però explica que en el disseny paisatgístic, com passa en els espais de jocs infantils –el fet que els nens no estiguin tancats i puguin fer servir tot l'espai disponible–, el paisatge es fa amb plantes i formes, no amb tanques, i és un disseny que és resultat de molts anys de dedicar-se a l'assumpte. Sap que, malauradament, la realitat demostra que les actituds poc cíviques d'alguns veïns i veïnes, encara que siguin pocs, acaben fent malbé aquest espai, la qual cosa, sumada a la sequera, fa que els espais verds pateixin un estrès més enllà del que seria desitjable. Admet que l'opció de les tanques forma part d'una baralla que tots els districtes tenen amb Parcs i Jardins. Assegura que aquest Districte, en alguns llocs en què s'observa una dinàmica molt fora de mare, en què es fan malbé peces importants i no hi ha manera de trobar altres solucions, insisteix a posar-hi una tanca, però revela que això costa internament, perquè cal convèncer Parcs i Jardins i cal assumir també les despeses i els manteniments. Justifica que per això aquestes solucions triguen una mica.

I ja és conscient que no és l'únic espai on hi ha demanda de posar tanques, perquè el senyor Sererols també parlava de la plaça de la Farga, o el senyor Sama, de la Marina. Són peticions que intenten protegir una cosa que és de tots i que el mal ús fa que estiguin en mal estat. Promet que ho aniran analitzant i que en funció dels llocs n'aniran posant. Diu que en aquest cas està en marxa la maquinària, i que parlen amb Parcs i Jardins, i que els informaran, perquè



el fet que no hi hagi una persona concreta no vol dir que s'aturi el tema, sinó que hi ha reunions que s'endarrereixen o que els terminis s'allarguen una mica. Promet que els mantindran informats.

Al senyor Chorro li diu que la qüestió dels equipaments és complex d'explicar-la en una resposta ràpida d'una sessió com aquesta. Fa esment de la Comissió de Seguiment de l'Illa Citroën, on hi havia el compromís de portar tota la llista dels equipaments existents i de la previsió d'equipaments. Respecte als existents, diu que és fàcil, perquè tenim el que tenim; però respecte als que fan falta, diu que s'ha de fer una anàlisi de les ràtios, de la població, de les necessitats, de les edats.

Concedeix que ell n'ha apuntat algun, però recorda que quan parlaven de Magòria també sortien un CUAP o altres equipaments sanitaris que hi havien d'anar, i pensa que no tindria sentit duplicar-los a la Citroën. Avança que hi ha previsions per a la gent gran, per a una escola bressol i per a una biblioteca, per a la qual ja tenen pensat el lloc que seria més adequat, per volum i per mida, i també per recuperar una peça important que és aquell edifici que té uns lleons, a Mercat Nou, ocupat ara pel metro, que és un espai gran que ja alguna vegada s'ha proposat i que de fet ja se n'ha parlat amb l'àrea de Biblioteques. Per tant, més que respondre ara amb una llista de possibles equipaments que es puguin entendre com a compromisos, prefereix mirar el que manca i, a partir d'aquí, un cop més perfilat, portar el document a la reunió de seguiment i treballar-ho amb més calma. Aleshores, conclou, acabaran decidint quins són els que no tenen una ubicació prevista adequada, o quines noves necessitats han pogut sorgir, i quins tindria més sentit posar en aquell espai.

Entén que, quan es defineix molt, la sensació és que ja està tot fet, i que, quan ho deixes una mica obert per poder treballar-hi conjuntament, pot semblar que no es vol concretar. Però no demana actes de fe, sinó treballar sobre el que tenen per mirar què hi ha previst aquí o allà, tenint en compte la tipologia dels equipaments, perquè no és igual aquella nau tan gran que ara ocupa TMB –per les dimensions has de pensar en un tipus d'equipament–, que una planta baixa, que els equipaments esportius de Magòria, que la necessitat d'un CUAP o un altre equipament sanitari. Reitera que ho portaran a la reunió indicada i que, a partir d'aquí, amb el procés participatiu que està previst per a tot aquell espai del parc, tindran temps de parlar-ne amb tranquil·litat.

Al senyor Sama li diu que, per descomptat, tindran la reunió, perquè considera que ha dit coses, a part de la qüestió del tancament, que s'han de tractar. Promet que parlaran amb els Bombers, a més, per conèixer exactament la base científica del comentari que li havien fet, per descartar que no fos un comentari dit per no donar explicacions, i quins són els plans d'evacuació que tenen previstos allà. Li sembla lògic que els Bombers sàpiguen on poden posar o no els cotxes, però segur que han de tenir previst, en cas que hagin d'intervenir per emergències en una determinada zona, on han de fer les diverses actuacions. Els demanaran aquesta informació i la compartiran a la reunió, per a la tranquil·litat dels veïns i per no haver d'especular sobre el que podria passar.

Li consta que a Mobilitat s'estava valorant el tema de les zones verdes, però no té la resposta en aquest moment. La tindran el dia de la reunió. Com deia el senyor Sama, ja hi havia una petició prèvia d'altres veïns i s'estava valorant quines possibilitats hi havia d'implantar la zona verda.

La **regidora** afegeix que s'ha deixat el tema de les xinxes. Recorda que la notícia va sortir en un consell de barri en què un veí va comentar-lo. Ho van dir a l'Equip de Plagues i els van



respondre que les xinxes no podien estar en solars abandonats, perquè necessitaven viure en robes o matalassos. De totes maneres, afirma que ho van revisar i que havien parlat amb els de l'edifici, per determinar les cases on podia passar això. Per tant, assegura que s'actua en les cases on hi ha la sospita que pot passar això, s'ha fet la revisió dels voltants i no hi havia plagues. Faran les neteges corresponents del solar per evitar les paneroles o altres bestioles més normals. Descriu que a BTV van publicar la notícia a partir de la queixa d'aquell veí i després, perquè en van parlar amb els equips municipals, hi va haver una ampliació de la notícia o una rectificació en què ja s'explicava que s'havien fet aquestes actuacions. Per tant, considera que poden estar tranquils, perquè es va denunciar, es van activar els mecanismes, es va veure que no passava el que s'havia dit, preventivament s'han fet actuacions al solar i s'ha actuat també en alguns habitatges que havien tingut aquesta sospita de plaga, d'acord amb els protocols habituals.

El **president** anuncia noves intervencions i dona la paraula al senyor Carbó.

El senyor **Jordi Carbó**, en nom de la plataforma PCAIC, primer de tot se suma a les paraules que han dit la regidora i la senyora Alba, perquè són moments molt durs i quan compara les coses de què parlen aquí amb el que passen allà, fins i tot havia pensat que potser se suspendria l'Audiència.

Diu que tenia moltes preguntes per fer, però que n'ha seleccionat dues. La primera és una qüestió que va sortir a l'últim Consell de Barri, en què es va parlar del cost d'expropiació. Creu que a hores d'ara hi ha molta més informació que la que tenien dies enrere, perquè amb el conveni definitiu que s'ha signat hi ha com una memòria econòmica en què queden molt clars els conceptes i, a partir d'aquí, és molt fàcil determinar el que hauria costat una expropiació.

Aclareix que quan es parla d'«expropiació» s'ha d'entendre que comprèn dos moments. Un primer moment, explica, és quan l'Administració faculta per fer l'expropiació per ella mateixa, moment en què la propietat pot exigir un preu i, si no hi ha acord, es constituirà una junta que haurà de mitjançar per determinar un preu definitiu. Però en aquest cas, diu, hi ha una altra situació, que no és un cost d'expropiació perquè, si es fan números amb tota aquesta part econòmica –la que els han passat, amb el conveni signat–, pots assegurar que si a hores d'ara vas a la Citroën i els poses 11 o 12 milions d'euros damunt la taula, te'ls agafa.

Insisteix que aquestes xifres no són seves, sinó dels equips tècnics de l'Ajuntament. Li sembla important dir –perquè a ell li ha agradat ser sempre honest i no enganyar– que a això caldria sumar-hi la part de cost de l'enjardinament, reconeix que no hi hauria acord sobre qui fa l'enderroc, qui es cuida de l'eventual descontaminació, que són aspectes que anirien sumant. Però està convençut que, evidentment, es quedarien per davall dels 20 milions, com ja va dir ell mateix. Admet que això ho han de fer els tècnics, perquè en saben molt i podran dir si ell està equivocat o no.

Creu que aquí es pot determinar un import net, perquè amb tota la formulació que es fa –que li ha agradat molt veure-la–, amb el pas dels anys –que van començar a córrer el 1957– s'hi aplica un coeficient de reducció que rebaixa a una tercera part el cost d'aquell sòl.

El que li sembla més important és que aquest cost que comenta seria com una quarta part del cost de la Copa Amèrica, que considera una manera bestial de llençar els diners, sense retorn i malmetent possiblement 4.000 m² de zona verda. Creu que, a més, es fa a perpetuïtat, que és un tema molt important, i per això hi ha sentències, tant en l'àmbit espanyol com en l'europeu, sobre el mal que es fa, des del punt de vista de la hipoteca del futur, amb la pèrdua de tots



aquests metres quadrats, una pèrdua que considera irreversible. Afirmar que no ho diu pensant en els presents, perquè ell segurament ni ho veurà, però sí que pensa en els seus nets.

Sap que hi ha, arribat a aquest punt, tota una sèrie de preguntes que voldria formular. Ja suposa que no totes les podran respondre, però algunes sí: com es justifica perdre 4.000 m² de zona verda o d'equipaments públics que es podrien fer; com es justifica incrementar l'alta densitat de població del barri de la Bordeta; com es justifica construir més habitatges privats, en un moment en què no hi ha equipaments públics ni per donar resposta a la població actual; com es justifica la manca de resposta al dèficit històric d'equipaments; com es justifica penalitzar i sobrecarregar els veïns amb més contaminació de CO₂ i acústic; com es justifica estar allunyat del que ens demanen tant l'ONU com l'OMS en metres quadrats de verd per habitant –que si volen en poden parlar, perquè reconeix que tenen unes estadístiques meravelloses, amb unes fotos increïbles, i confessa que no sabia que Barcelona tenia setanta-tres barris–; com es justifica ser el barri de Sants amb més creixement de població i de densitat en el període 2016-2023 –estan creixent en densitat quasi un 6% i en població quasi un 7%–; i, per acabar, com es justifica penalitzar els veïns afectats i no respectar els drets preexistents.

Pensa que són preguntes que algú ha de respondre, perquè tampoc els han donat l'oportunitat de fer-les i alguns ho agrairien.

Demana si és normal que el 30 de maig la Comissió de Govern aprovi inicialment el conveni urbanístic amb Stellantis relatiu a la transformació urbanística de l'Illa Citroën, qualificada, segons el Pla general urbanístic del 1976 amb clau 17-6, és a dir, destinada a zona verda i equipaments públics, i que es pretengui requalificar per construir-hi habitatges, i que veïns i veïnes en tinguin coneixement per la premsa –imagina que perquè estan obligats a publicar-ho, perquè si no ni se n'haurien assabentat–. Demana també si és normal que veïns i veïnes no hi hagin participat, des d'abans de l'aprovació inicial del conveni urbanístic de Stellantis. Demana si és normal que els partits polítics que conformen l'Ajuntament no n'hagin estat assabentats, per poder dir què en pensaven. Demana si és normal que els veïns i veïnes afectats hagin presentat diverses al·legacions jurídiques, mostrant motius que justifiquen la paralització i anul·lació del conveni urbanístic, i que el Govern no hagi ni tan sols respost, amb la qual cosa creu que manifesten un clar abús de poder i d'incompliment jurídic per indefensió dels ciutadans i ciutadanes afectats. Demana si és normal que la totalitat de grups polítics representats en el Districte de Sants, en el Consell de Districte del 8 d'octubre, hagin aprovat per unanimitat –amb l'excepció, lògicament, del partit del Govern i de Vox, que es va abstenir– la proposició presentada per la Plataforma Cívica d'Afectats de l'Illa Citroën, i no hagin fet res –insisteix: res– per fer el que s'havia demanat. Demana si és normal que el 7 d'octubre convoquin, entre altres, associacions de veïns de Sants, Badal, Bordeta, veïns de comunitats afectades, AMPA i moltíssima gent, casualment un dia abans que el Consell de Districte, simplement per poder dir que ja s'ha posat en marxa el procés participatiu, quan, pel que s'ha vist fins ara, sembla que estigui ja tot decidit, segons un model de *manu militari*. Demana si és normal que se n'assabentin el 28 d'octubre –considera que és un no parar de sumar coses–, en el Consell de Barri de la Bordeta, quan la regidora informa que l'acord inicial del conveni s'ha elevat a definitiu. Demana si és normal que, un altre cop, no hagin tingut el mínim interès a fer partícips els veïns i associacions afectades. Demana si és normal que, un altre cop, no hagin informat els partits que formen part del Consell de Districte i se n'hagin assabentat pels mitjans de comunicació.

En conclusió, les seves formes de fer i de tractar aquest assumpte els fan pensar, un cop més, que els principis bàsics d'una democràcia no són acceptats per l'Ajuntament.



El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Navarro.

La senyora **Montse Navarro**, en nom de Veïns Millorant Sants, se solidaritza també amb tot el que ha passat a València i des de la seva associació es posen a disposició de tot el que pugui ser necessari per col·laborar en aquest assumpte.

Vol agrair, en primer lloc, a la gerenta la seva ràpida resposta a la consulta sobre un problema sobre conductes disruptives molt repetitives que els va arribar al seu grup. Indica que ja s'ha derivat el cas i que està en bon procés de resolució. Consta que els que assisteixen habitualment a les audiències o als consells per copsar l'estat del barri saben que els responsables del Districte tenen damunt de la taula un munt de temes. També per això els agraïm la bona feina.

Vol fer referència a una pregunta que va fer al darrer Consell de Barri de la Bordeta sobre l'espai de responsabilitat de l'Ajuntament a la Bordeta, que li van respondre, però que li han dit els veïns del mateix immoble que havien demanat amb una instància, per mitjà de l'administrador de la finca, sobre un altre habitatge del mateix immoble, en concret del pis 2n 3a, on tenien problemes d'entrada i sortida irregular de distintes persones, i conflictes amb els veïns de tota la vida. Considera que quan arribes a casa al cap del dia el que menys vols són problemes amb els veïns, o de seguretat –pensa que hi va haver fins i tot robatoris, amb denúncia–. El que vol saber és si ja hi han fet actuacions –ho ha consultat a l'administradora de finques i no té resposta– i sobretot vol que ho tinguin en compte.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Abellán.

El Sr. **Àlex Abellán**, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular i del Casal Independentista de Sants Jaume Compte, se solidaritza en primer lloc amb la gent que pateix al País Valencià i dona les gràcies per tota la mobilització popular que hi està ajudant, en la qual, precisa, l'Esquerra Independentista també hi participa. Descriu que, a través de la Xarxa de Casals i Ateneus dels Països Catalans, han habilitat el casal del barri Jaume Compte com a punt de recollida d'onze a dues i de sis a deu. Detalla que sobretot es necessiten estris per netejar i productes d'higiene.

Considera, davant les que qualifica de vergonyoses incompetències de la Generalitat Valenciana, que, com bé deia Salvador Seguí, «Sols el poble salva el poble».

Vol donar les gràcies a la regidora perquè a l'anterior Consell de Barri de la Bordeta els va recomanar llegir alguna cosa més que *La Directa*, i està d'acord amb ella, creu que cal llegir escrits de totes les tendències de l'espectre polític, però li sembla que sempre són els mitjans de comunicació alternatius els que destapen les vergonyoses mentides dels qui governen. Posa com a exemple les argumentacions que va fer servir l'Ajuntament per portar la Copa Amèrica a Barcelona, que diu que eren mentida. Afirmar que també llegeixen les respostes a les instàncies que ells els envien i, a diferència del que va dir ella l'última vegada que li ho van preguntar, s'han concedit 330 llicències turístiques, quan l'Ajuntament diu, oficialment, que són 150 per sentències judicials. Assegura que són més del doble.

La seva pregunta és respecte a la denúncia del Sindicat d'Habitatge del Raval sobre el desnonament d'una família amb un menor d'edat mentre sonava l'alerta de Protecció Civil a Barcelona. Ho repeteix: es desnonava una família amb un menor d'edat mentre sonaven les



alertes als mòbils. Reporta que, mentrestant, al Districte, vint-i-tres persones anaven fora, al carrer Burgos, en una operació amb data oberta; i també, al carrer Joan Güell, la senyora Montserrat, de setanta-cinc anys, amenaçada per l'enriquiment d'un especulador. Admet que la publicitat del Govern municipal és molt bonica, però la realitat continua sent aquesta. Vol fer dues preguntes molt senzilles sobre el tema: què pensa d'aquests desnonaments i si no li fa vergonya al Govern municipal el que passa.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Morales.

La senyora **Carmen Morales Toro** narra una situació personal, del seu marit i seva. Explica que qualsevol veí que tingui una façana catalogada a Barcelona, es pot trobar en una situació com la seva. Detalla que a l'edifici de la Concepció, a Gran Via 276 –edifici catalogat com a patrimoni artístic, classe C–, s'han de rehabilitar les tribunes, en concret la tribuna central. Diu que viuen al principal primera i que estan afectats pel tema. Concedeix que hi va haver una reunió per parlar-ne, però avisa que quan va intervenir l'arquitecte i la constructora van començar a sorgir els problemes. Ha observat que, a causa d'una ordenança municipal d'obligat compliment, les empreses privades es creuen amb el dret de pressionar els veïns. El que vol dir és que s'ha plantejat malament un projecte i ha hagut de suportar pressions, des del mes de juny, d'administradors de finques, arquitectes i constructors –afirma que ho té tot gravat–. Afirma que és periodista, però no pot recórrer a un advocat.

Evoca que quan van comprar el pis, el 1998, el propietari anterior havia tancat tota la tribuna amb obra, és a dir, amb ciment, no amb vidre, i que ara hi ha hagut humitats –és una tribuna doble amb terrassa a dalt, que ha causat humitats al 1r 1a– i s'hi ha de fer una intervenció. Resumeix que hi ha un pis que no compleix la normativa, però que no ho denuncia ningú perquè es va fer una rehabilitació global de la finca el 2003, aquelles obres han prescrit i els propietaris actuals no en tenen la culpa. Ella entén que Patrimoni digui que, ara que s'ha de rehabilitar la finca de nou, s'ha de recuperar la façana original –«la fusteria original», diuen textualment–, però ella es demana si això s'ha de fer a costa de la seguretat i la salut dels que viuen dins d'aquesta casa. Comenta això perquè la seva mare està empadronada amb ells, és dependent i està en tractament –no vol entrar en qüestions personals–, però la cuiden ells.

Lamenta que l'informe de l'arquitecte detalla com intervindran en l'edifici, però no els diuen com intervindran a casa seva. Assegura que sí que té una conversa gravada, en una reunió que va mantenir amb ells, en què li diuen que ho han d'enderrocar tot. És a dir, concreta que inhabilitaran la zona de menjador i de dormitori de casa seva i no els donen cap garantia de seguretat ni de salut, i no saben amb quins materials es van fer aquelles obres fa trenta anys. Demana què passarà si el ciment té asbests o alguna cosa nociva per a ells, per als treballadors i per a tot el bloc de veïns. Denuncia que no se n'han fet anàlisis, ni tatxos, com se n'han fet de la resta d'intervencions que s'han de fer.

Afirma que l'informe que va presentar l'arquitecte a Patrimoni, l'únic que hi diu és que cal substituir la fusteria. És a dir, denuncia que no ho posen per escrit, però ella té gravat que el que volen fer és enderrocar tot el tancament, deixar-los a la intempèrie i no donar-los explicacions. Assegura que no han vist ni les finestres. Han demanat que els les ensenyin, perquè creu que no ho poden obrir tot –que és casa seva, allà on viuen i on es troben segurs– sense mostrar-los les finestres. Afegeix que, a més, ho volen fer en ple hivern.



Assegura que ha estat molt difícil accedir a algun tècnic de l'Ajuntament, que ha estat des del setembre fent voltes pel 010 i les centraletes –admet que l'han atès molt bé i l'han orientat cap als llocs on havia d'anar–, però en la primera reunió que va tenir amb ells va demanar on era el tècnic de l'Ajuntament i li van dir que no hi havia pogut anar. Creu que era mentida, que simplement no deu ser fàcil que un tècnic de l'Ajuntament participi en tots els múltiples casos que es deuen presentar com el seu.

Afirma que avui, per fi –des del mes de juny–, ha pogut veure una mica de llum, perquè va estudiar periodisme i és molt pertinaç investigant. Diu que ha trucat a Patrimoni, que de la centraleta l'han derivat al 010 –on deuen tenir milers de trucades seves en què explica el seu cas–, del 010 de nou a Patrimoni i que a Patrimoni li han dit que necessitaven que demanés per algú concret, ha buscat per internet, ha demanat per l'arquitecta en cap, la senyora Buigas, i així ha aconseguit que algú de Patrimoni li despengi el telèfon, encara que no ha pogut parlar amb ella, ni amb ningú de l'Ajuntament. Reflexiona que en algun moment un veí es pot trobar en un cas similar.

Li sembla que no es pot entrar als domicilis amb subterfugis i rebentar parets sense saber quines conseqüències pot tenir per a la salut o per a la seguretat de les persones que hi viuen. Creu que en això hi ha una certa responsabilitat de l'Ajuntament.

Insisteix que el que fan és anticipar-se a una cosa que pot passar o no, però que podria passar i llavors, si passés, tothom ho lamentaria i es demanaria els perquè. Vol avançar-se a això que potser no passarà, però que no ho sap, no és tècnica, ni arquitecta, ni advocada.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Parera.

El senyor **Eduard Parera Martínez**, en nom del BACC, recorda que a l'anterior Audiència Pública van reclamar que s'havien de repintar dues catifes i diu que una s'ha pintat, però la del carrer Tarragona amb Països Catalans no s'ha fet. Com que han passat dos mesos, creuen que això no hauria de ser així, ho compara amb el carrer Numància si no tingués les línies pintades. A més, fa entendre que la Guàrdia Urbana podria sancionar les persones que van amb bicicleta en aquest pas de vianants pel fet de no estar pintat. Demanen que es faci.

També pregunten pel carril bici de Montjuïc. Recorda que la regidora va dir que s'hi havien fet unes revisions i que s'havia tornat a fer el projecte executiu, i voldrien saber si ja està fet o no el calendari, quan estarà en exposició pública per si s'hi poden presentar al·legacions en cas que es consideri oportú, i si hi ha actualment previsió d'obres d'aquest carril bici. Creuen que, aprofitant que s'han posat unes estacions de Bicing a la muntanya de Montjuïc, aquesta instal·lació més la infraestructura ciclista que falta ajudaran a promoure els desplaçaments en bicicleta a la ciutat i al Districte.

En tercer lloc, el Bici Club de Catalunya els convida aquest dissabte vinent a una bicicletada que es fa al Manifesta 15 –la biennial cultural europea– des de l'antiga llera del Llobregat fins a les Tres Xemeneies de Sant Adrià de Besòs, passant pel port de Barcelona –un espai actualment restringit, precisa, tot i que saben que hi ha un carril bici previst a la Marina del Prat Vermell–, que diu que serà una reivindicació de carril bici pel litoral. Creuen que cal aquesta connexió entre la Zona Franca i les Drassanes. Fan l'ofertament no sols a l'Equip de Govern, sinó també a la resta de veïns, de partits polítics –ja que avui els acompanyen consellers municipals dels altres partits–, de mitjans com Ràdio Sants, conviden a tothom. Informa que serà a dos quarts d'onze, que a la web del BACC hi ha més informació. Avisa que



són quinze quilòmetres, un recorregut llarg, però s'hi poden anar incorporant en quatre o cinc punts diferents del recorregut. Informa que és una col·laboració entre el BACC i el Biciclot, dues entitats que treballen des de fa molts anys a Barcelona. Insisteix que tothom hi és benvingut i creuen que és una oportunitat per imaginar aquest carril bici futur, estant-hi presents.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula a la regidora.

La **regidora** s'adreça al senyor Carbó fent esment d'una qüestió marginal que ell ha dit, sobre si se suspendria o no l'Audiència. Comenta que han suspès moltes de les activitats previstes, sobretot les que es podrien entendre com a festives, perquè no semblava que fos el moment per a això. Però van considerar que una audiència en què els veïns van a explicar el que els preocupa s'havia de mantenir, per no anul·lar un espai de fiscalització del Govern.

Pensa que moltes de les preguntes que ha llançat el senyor Carbó són retòriques. Creu que algunes ja s'han contestat en diverses ocasions, i les contestarà, però demana si tal vegada el que passa és que no els agraden les respostes. No troba el sentit a justificar tot el que es demana en aquesta llista de preguntes. Recorda que l'altre dia ja va parlar de les dades de densitat del Districte, i va dir, amb dades registrals i de padró a la mà, que aquesta no és la part del Districte més densa, ni de lluny. El senyor Carbó deia que aquest espai és el que ha crescut més –s'hi ha fet habitatge–, però el que ha crescut més ha estat la Marina del Prat Vermell, i és també la que creixerà més amb diferència. El que vol dir és que hi ha tota una sèrie de coses que reclama que es justifiquin i creu que en diversos moments ja s'han explicat i s'han justificat, i després s'han pres decisions.

Són conscients que aquestes decisions no sempre són les que altres persones haurien pres si haguessin tingut la mateixa responsabilitat. Creu que s'han pres amb una raó més que justificada i, sense entrar en tots els detalls del conveni –que ja tindran ocasió de comentar, com ha dit, en sessions específiques per a tothom que tingui interès a conèixer el conveni i a saber què i com es farà–, pot dir que era la manera que els permetia desencallar un procés que feia molts anys que estava en via morta i que, si no s'hagués fet d'aquesta manera, no s'hauria fet. Defensa que l'opció no ha estat mai entre si s'expropiava o no per fer una zona verda. Conta que va sorgir l'opció perquè la van treballar els equips d'Urbanisme amb els propietaris de l'espai i que a l'equip de Govern li va semblar que allò ajudava a fer realitat una zona verda de 21.000 m².

Torna a expressar el que diu que va explicar l'altre dia: els espais de verd estan molt mesurats, a Urbanisme, i no es pot treure verd d'una banda si no n'hi ha en altres llocs del barri. I defensa que no és la mateixa la situació en què es va fer aquesta planificació que la d'ara, que hi ha altres espais verds i altres llocs que, afortunadament, s'han guanyat al barri, i espera continuar guanyant-ne els anys vinents.

Sobre si li semblen normals una sèrie de coses, pensa que algunes de les coses que ha dit eren opinions i creu que no li toca a ella dir si li semblen normals o no. Insisteix que, abans de fer públic el conveni, es van reunir amb entitats del barri i els ho van explicar, ho van explicar a la direcció de l'escola. Reconeix que no s'han reunit amb les 19.000 persones que viuen a la Bordeta, igual com no s'hi reuneixen per moltes altres qüestions: es reuneixen amb les entitats que consideren més representatives i que els permeten, d'una manera acotada, arribar al màxim de persones en un temps curt. Creu que, veí per veí, no es prenen ni aquesta ni moltíssimes altres decisions que es prenen al barri, al Districte, a la ciutat, al país i al món. No



es pot preguntar persona per persona. Al·lega que el més semblant que hi ha a un referèndum són les eleccions, en les quals es porten als programes diverses propostes, i que el que s'intenta és, després, sumar complicitats per tirar-les endavant.

En referència a les al·legacions, admet que estan obligats a respondre-les. Suggereix que potser no ha arribat formalment la resposta –i aquesta diu que se l'apunta, per demanar-ho a Urbanisme i que, si no han respost, responguin–, perquè sap que no es pot aprovar res si no hi ha alhora una resposta a les al·legacions. Comenta que avui mateix han signat una resolució perquè s'aprovi una modificació dels Jardins de la Mediterrània, que ha trigat una mica justament perquè hi havia unes al·legacions que s'havien de respondre, atès que en tots els canvis urbanístics estan obligats a respondre-les.

Entén que cadascú té el seu posicionament, però contra això de fer que sembli que hi ha una gran ombra i grans decisions ocultes en tot allò que es fa, defensa que les coses sovint són molt més fàcils. Reconeix que es pot equivocar en moltes coses, perquè és humana com tothom, i sap que el grup al qual representa està format també de persones que a vegades poden prendre decisions més o menys encertades, o pensar-se que són encertades i no ho són, com passa en molts llocs quan es tenen responsabilitats, però que es jugui a les teories de les conspiracions i a pensar que hi ha coses que no s'expliquen, creu que els fa un mal servei a tots: no sols a ells com a Govern, sinó a la democràcia com a sistema. Està convençuda que si continuament estan tots sospitant de tothom, és molt difícil crear una comunitat. Diu que expressa la seva opinió, sabent que és molt personal, però que l'expressa de la mateixa manera que el senyor Carbó feia les seves reflexions.

A la senyora Navarro, sobre les denúncies al pis que deia, li promet que s'ho miraran. Explica que en aquestes coses s'ha de ser rigorós i faran arribar la informació al lloc corresponent, que actuaran en cas que s'hi produeixi cap incompliment. Per això demana que els permeti que hi treballin els equips tècnics.

Al senyor Abellán, deixant de banda la part discursiva i el posicionament ideològic del grup polític que representa –que és tan legítim com qualsevol altre–, li assegura que no hi va haver cap desnonament ahir d'un menor d'edat, que es va suspendre i no es va portar a terme. Afirmar que quan hi ha menors, sempre es treballa en la cerca de reubicacions. Per tant, creu que no es poden explicar mitges mentides. Li rectifica que, en el cas del carrer Burgos, no es van deixar vint-i-tres persones al carrer, que aquesta xifra no és veritat i que la tenen acreditada. Garanteix que es va treballar amb les famílies vulnerables, es van oferir opcions a dues de les famílies amb menors.

Del que ha dit ell de la senyora Montserrat, afirma que té informació que no pot comentar, perquè tenen l'obligació de guardar la confidencialitat dels casos. Entén que vagin a l'Audiència, llancin grans números i expliquin els grans temes, però assegura que en aquest cas hi estan treballant i que aquesta senyora també pren les seves decisions. Cal tenir en compte que parlen d'un propietari privat amb el qual ella tenia un contracte i ha decidit no renovar-lo. Diu que l'assessoren en la manera de fer-ho, com en la resta de casos.

El cas del carrer Burgos recorda que l'ha exposat en tots els consells de barri on han anat les persones afectades. Torna a explicar que tenien queixes reiterades, sistemàtiques, de fa anys, dels veïns; que tenien acreditades situacions delinqüencials, que en el moment del desallotjament s'han confirmat plenament; que hi havia famílies vulnerables que vivien amb tot això i a les quals, via Serveis Socials, s'ha donat una altra opció; que hi havia altres



persones amb altres situacions, de les quals algunes han volgut acceptar els oferiments i altres no, i que és el que hi ha.

Respecte a la pregunta de si està orgullosa del seu partit, diu que sí, que s'aixeca als matins contenta de poder posar un granet de sorra per fer una ciutat millor i se'n va a dormir molt tranquil·la. Ja suposa que el senyor Abellán ho faria diferent, i li sembla molt bé, però considera que, al marge de les lectures que fa –que està segura que són moltes–, no hauria de jutjar quan no té tota la informació. Afirmar que, en aquests temes de política social i de desnonaments –no entra a discutir casos particulars, perquè no li toca; respecta l'opinió que en tingui el senyor Abellán, molt legítima–, està ben tranquil·la tant ella com l'Equip de Govern que representa, i l'espai polític que representa també. Afegeix que no s'ha de preocupar per ella, perquè dormirà molt tranquil·la aquesta nit.

A la senyora Morales li demana que es posi en contacte amb la gerenta del Districte i que en parlaran totes tres, per mirar-se el tema. Està segura que una obra d'aquesta envergadura –ara ho comentava amb el president– ha de tenir llicència i, si no n'hi ha hagut, ho han de mirar, perquè hi ha de ser. Un cop que s'ho mirin, veuran què es pot fer, com hi pot actuar el Districte i quina responsabilitat hi tenen. Explica que, quan són pisos privats, al marge d'assegurar-se que hi ha les llicències correctes i que es fan les coses bé, hi ha alguns aspectes que sí que tenen capacitat de controlar-les. Per tant, proposa que quan s'acabi l'Audiència o més endavant, es posin en contacte i miraran de quina manera se'ls pot acompanyar, com demanen, i quina informació tenen sobre les obres, i què hi diu Patrimoni.

Entén que les Ordenances a vegades donen molts maldecaps, però demana que li permetin dir que no n'hi ha cap que estigui pensada per pressionar ningú. Una altra cosa, afegeix, és que després la gent agafi la normativa per ser més o menys insistent en alguna cosa, però la normativa no diu que es pugui pressionar cap veí, com és evident. Insisteix, doncs, que com que és una petició molt concreta, queden després per fer un seguiment exacte del seu cas, veure la informació que tenen a l'Ajuntament i com els poden ajudar en tot això que demanen.

Respecte al que ha dit el senyor Parera, es compromet a insistir en això del carrer Tarragona, perquè es pensava que ja estava fet. Justifica que potser s'ha desquadrat alguna cosa de l'organització de la feina. Reconeix que ja els ho havien demanat i que ja n'havien passat nota.

Respecte a Montjuïc, afirma que s'està acabant de fer el disseny bàsic i que després es farà el projecte executiu, abans de començar a construir. Promet que els ho ensenyaran abans de fer l'executiu, perquè si hi hagués alguna cosa que es volgués modificar, encara que després puguin fer al·legacions, admet que té més sentit que ho vegin abans de treballar en un projecte tancat. Diu, doncs, que estiguin tranquils perquè els n'informaran.

I se suma a la crida de la passejada amb bicicleta, tot i que ella se n'ha d'excusar perquè dissabte té casament i no hi podrà ser. Declara que és una iniciativa molt «xula» i aprova la necessitat de connectar la Zona Franca i el barri de la Marina: amb bicicleta i no sols amb bicicleta, diu, perquè s'ha de millorar tot aquell entorn de connexions, cosa que considera que tothom té clar i que han de treballar perquè així sigui. Sap que l'orografia del terreny no ho fa fàcil, i que hi ha el port i la ronda. Aprova que es treballi per trobar solucions, i a més troba que aquesta iniciativa és una bona manera de veure tota la part interna del port, que recomana, si no l'han vista –sap que és un món desconegut per a molta gent–, perquè també és «xula». Els dona l'enhorabona per la iniciativa.

El **president** dona la paraula al senyor Cabeza.



El senyor **Pau Cabeza Pintor** es presenta com a veí de la Bordeta i vol reprendre la qüestió de què parlava el senyor Chorro sobre els equipaments públics. Concretament, vol saber quina inquietud té l'Ajuntament per resoldre el problema dels infants per estudiar al barri. Segons les dades que té, cent cinquanta infants s'han quedat sense plaça al barri i, per tant, han hagut d'anar a altres barris. Voldria que li responguessin.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Blanco.

La senyora **Gemma Blanco** diu que és veïna del carrer Constitució i també fa referència al senyor Chorro, dient que vol saber quin és l'interès general per a la modificació de l'Illa Citroën.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Salcedo.

El senyor **Antonio Salcedo Tamayo** diu que viu al carrer Vilardell n. 48, darrere del mercat d'Hostafrancs, i exposa que té un problema de fa temps per gent que viu al carrer i es posa als bancs del davant de la finca, on hi ha uns contenidors, i hi fan les necessitats majors i menors. Es queixa no sols de la falta de neteja, sinó que també creuen que no és competència del Servei de Neteja de la ciutat haver de recollir excrements humans. Considera que igual que qui té un gos recull els seus excrements, i si no, el multen, aquí s'hauria de fer el mateix. Afirmar que ja ho han dit a la Guàrdia Urbana i que han tingut respostes desagradables, com ara que només volen treure's un problema del damunt, o sigui que els han tractat com si fossin egoistes. Pensen que no és egoisme, només demanen una mica de civisme. A més, detalla que tenen el mercat al costat i que, com a mínim, allò s'hauria de netejar cada dia.

A banda del tema de la neteja, denuncia que aquesta gent increpa els veïns. Diu que ell és el més jove del bloc, però dels set pisos, traient una dona, el següent més jove té setanta anys. No creu que aquests veïns, quan surten al carrer, hagin de mirar a banda i banda, per veure si els diran res. I tampoc creu que sigui normal que si la seva promesa surt a sopar i torna a les dues de la matinada hagi de mirar als costats, perquè aquesta gent els diu coses. Atès que la Guàrdia Urbana no els dona cap solució sinó que se'n riu a la cara, demana que com a mínim retirin els bancs del davant i que separin els contenidors. Creu que si aquesta gent deixa allà les brutícies i no els treuen d'allà –i aclareix que no diu que els tanquin en un gueto, perquè sap que la societat no funciona així–, almenys que hi hagi una mica de decència al carrer, només demanen això. I insisteix: encara que només fos que retiressin el banc i deixessin més espais entre els contenidors, per a la neteja... Ja sap que en una ciutat de costa sempre hi haurà cuques, és normal, però que hi hagi ratolins ja no és normal, almenys a Barcelona.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Pérez Solera.

La senyora **Conxita Pérez Solera**, en nom de l'Associació de Veïns d'Hostafrancs, s'afegeix, com els intervinents d'abans, al condol amb el País Valencià i repeteix el lema «El poble salva el poble», perquè al final, diu, la joventut ha estat la que ha donat l'empenta, i, com han dit els mitjans i és opinió de tothom, tant a ella com a altres persones que coneixen, els ha animat que la joventut reaccionés.

Agraeix la resposta que li va donar la gerenta sobre l'Espanya Industrial. Considera que és una resposta com cal, ben redactada en tots els punts, i recorda que l'altra vegada es va queixar



per les redaccions. Diu que en algunes coses del contingut no hi estan d'acord, però afegeix que com que han posposat la reunió, que els diguin quan serà i ja acabaran de verificar aquests punts.

Afirma que els veïns els han demanat vigilància. Creu que si posessin vigilància –ja ho va dir en una altra Audiència–, hi hauria quatre llocs de treball més, i que l'Ajuntament això s'ho pot permetre, perquè creu que no és tant.

Sobre els pisos turístics, que diu que també se n'ha parlat aquí, assegura que els veïns estan esgarriats. No sap què ha passat, però afirma que surten com bolets, tant a Hostafrancs com a tot arreu del Districte. Creuen que s'hi ha d'intervenir amb contundència, perquè pensen que n'hi ha molts que són completament il·legals. No saben com s'hi ha d'intervenir. Des del seu punt de vista, el primer que s'ha de fer –i li sap greu dir-ho– és incrementar els inspectors i les inspeccions. Pensa que un Districte com Sants-Montjuïc no pot tenir quatre inspectors, que almenys n'ha de tenir quinze. I s'hi ha d'anar directament, afegeix. Considera que aquests fons avariciosos no han d'entrar a Barcelona, perquè els expulsaran a tots, i no poden permetre-ho.

Recorda un tema que ja va comentar i que aquests dies als mitjans de comunicació se n'ha parlat, perquè s'ha publicat un treball prou bo. Es refereix a les botigues de conveniència. Opina que l'Ajuntament s'hauria de posar molt seriós, perquè al darrere hi ha molts assumptes que requeririen inspeccions, i s'hauria de fer un Pla d'usos als barris. Li sembla que no pot ser que sempre hi hagi les mateixes coses, perquè es mengen el petit comerç, la tradició i tot. Creu també que s'ha de triar el gra de la palla. Això també diu que va a favor de l'increment de la plantilla d'inspectors i inspectores, que demana que estiguin preparats, que coneguin bé el dret i, pel que fa a l'àmbit de les obres, que facin un bon aprenentatge tècnic.

L'última demanda que vol fer és sobre les persones sense llar. És conscient que sempre insisteix en el mateix tema, però rebla que són persones com nosaltres i que no podem tenir-los de la manera com els tenim al carrer. Creu que cal ampliar els grups Esmess, que cal fer convenis amb Treball Social dels CAP, del Clínic, de Sant Boi, de la Vall d'Hebron, perquè amplii capacitat de llits o del que sigui. Reclama que no pot ser que hi hagi gent amb aquests trastorns quatre i cinc mesos al carrer. Creu que cal fer examen de consciència, que ja sap que és una frase antiga, però que potser convindria. Demana que s'esforcin i que posin els mitjans que calguin, perquè són persones com nosaltres.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Pérez Molina.

La senyora **Vanessa Pérez Molina**, en nom de l'AFA de l'Escola Joan Pelegrí, considera que, a part de l'AFA, també pot representar moltes famílies del barri, perquè es vol referir a la nova àrea de jocs infantils que s'ha fet en la reforma del parc de l'Espanya Industrial. No sap si el tema ja ha sortit en altres audiències, però voldria insistir-hi, perquè considera que és molt important. Recorda que quan es va dir que es faria la reforma els va fer molta il·lusió, va estar alguns mesos tancat i totes les famílies comentaven que s'hi podria fer un parc molt interessant, perquè creuen que té molt potencial.

Després de començar l'escola, però, els ha semblat que la reforma que s'ha fet ha estat una mica una rentada de cara. Admet que s'han ampliat una miqueta les tanques –les tanques de què abans parlava la regidora– i que, per tant, hi ha una mica més d'espai de sorra, però explica que de sorra ja en tenien. Diu que han tret gronxadors. Reconeix que s'hi han posat uns gronxadors inclusius, cosa que creu molt interessant, però els altres s'han tret i ara són

insuficients. Cal tenir en compte, diu, que hi ha molta població de centres escolars al voltant. Lamenta que han tret també una fila de bancs, hi ha uns esglaons que és fàcil d'ensopegar-hi, hi ha només un llit elàstic per a tots els nens, que han de fer cua.

Ha observat que últimament hi ha menys nens que hi vagin, perquè els primers dies era impossible jugar. Demana que pensin en els nens i nenes que no poden anar a l'Audiència a dir res, però que tenen dret de tenir un parc interessant, atractiu, que fomenti realment el seu desenvolupament.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Yagüe.

El senyor **Jacint Yagüe Latorre**, en nom de l'Associació del Veïnat de Mossèn Amadeu Oller, se suma també amb l'associació al condol per la tragèdia de València i expressa que aquesta tragèdia els serveixi a tots per aprendre a on i com s'ha de construir, sigui a València o sigui a Barcelona. I constata que si aquestes coses poden succeir és perquè la construcció no s'ha de fer on no toca.

Lamenta, que finalment s'han talat els arbres del carrer Amadeu Oller. Diu que li costa molt veure el carrer sense aquest arbrat. Explica que ara el carrer serà més estret, perquè un edifici envairà el tros de jardí que tenia. Exposava que, desgraciadament, el carrer és un canal de la Infanta i que, per tant, s'està construint en un canal que, segons sembla, s'ha desviat, però avisa que la naturalesa no la poden aturar. No sap què pot passar en el futur, però adverteix que el que passa en un lloc ens pot passar a nosaltres.

Espera que l'arbrat es pugui replantar dins del carrer i que el carrer pugui ser una mica més amable del que creu que és amb aquesta actuació.

També vol demanar quan s'obrirà Can Batlló, tota la part nova que s'ha fet, que diuen que havia de ser aquest mes de novembre. Suposa que a hores d'ara ja deu tenir una data, perquè primer era el setembre, després l'octubre, ara és el novembre, i no sap si així arribarà a l'any 2025. Voldria tenir una data concreta.

Torna sobre l'arbrat de Mossèn Amadeu Oller i diu que té una recança amb l'Ajuntament, perquè en cap moment no es va posar cap prohibició d'aparcament quan venien a podar o a talar els arbres. Afirmava que s'hi va posar una prohibició d'aparcament per asfaltar, i que es va aprofitar aquest asfaltatge per talar els arbres. Recordava que, malauradament, aquell dia va ploure molt, va caure una tromba impressionant, però sembla que els treballadors tenien una consigna: havia d'acabar-se aquell mateix matí. Exposava que queia un aiguat i que els operaris talaven els arbres amb el perill que això comporta, pels llamps que es formen durant les tempestes. Per tant, denuncia que la seguretat d'aquests empleats no es va tenir en compte, només comptava que en aquelles hores s'havien de talar els arbres passés el que passés. Exposava que ho té filmat.

Creu que no s'havia d'haver arribat fins aquí, que la seguretat és primordial i que es podia haver parat durant una estona i haver continuat. Lamenta que no fos així i volia deixar-ne constància a l'Audiència.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Sanmartín.



El senyor **Vicens Sanmartín Cano** vol fer unes quantes preguntes. Entén que estem en un sistema on tot es regeix molt bé, heretat del dret romà, que implica unes normatives en què tot està escrit. Però pensa que això és un problema, perquè crea una estructura bastant rígida que no permet –almenys a l'Ajuntament de Barcelona– que sigui prou àgil en determinats temes.

Recorda que la seva última intervenció va ser fa sis mesos, aproximadament, i va demanar dues coses: una, que ja havia demanat sis mesos abans, un pàrquing de bicis –que admet que ja s'ha fet, i en dona les gràcies–, i una altra que estava relacionada amb els coloms. Reconeix que no és la primera vegada que ve pel tema dels coloms. Lamenta que, des de la seva òptica –la del lloc on viu–, no s'hagi fet absolutament res i que, encara més, el volum de coloms hagi augmentat.

Comenta el que això implica, que a l'estiu no sols ha de viure amb taps a les orelles dins de casa, sinó que l'Ajuntament, en les respostes que ell n'obté de totes les queixes que formula –amb fotos incloses de com estan els cotxes i els carrers–, li diu que és la propietat privada qui ha de fer determinades coses. Està d'acord que s'han de posar punxes i reixes, i tots els mecanismes perquè no es posin als nostres edificis, però creu que si l'Ajuntament no ajuda, per molt que hi faci la propietat privada, no s'aconseguirà res. Detalla que els coloms nien als punts elèctrics i ja van provocar un incendi en un edifici, i que al carrer Nou de la Rambla es poden veure en uns quants llocs. Si es camina pel carrer i es mira sota els arbres, assegura que hi ha cúmuls immensos de cagades d'ocells, cosa que provoca que el barri estigui brut, no sols per la neteja del barri, que és pèssima, sinó per ell mateix.

No sap què s'està fent ni què es farà per millorar la neteja. Diu que els contenidors sempre estan a vessar. Desconeix quantes vegades hi passa Barcelona Neta, però assegura que cada vegada que hi passa al matí veu que Barcelona Neta ignora tots els contenidors que hi ha en molts llocs, com ara el carrer Nou de la Rambla. Li sembla que només se centrin a netejar l'Àpolo i el Plataforma, on es fan les festes. Li sembla molt bé que netegin això, però protesta dient que el barri és més gran que l'Àpolo i el Plataforma. Afegeix que Sants-Montjuïc no és només Sants i que, per tant, els dispensaris d'aliments per a coloms no es poden posar només a Sants. Concreta que on s'ha reconegut que hi ha una zona de nidificació, dins de Sants-Montjuïc, és al Poble-sec, i es queixa que no s'hi està fent res.

Resumeix, doncs, que ha parlat de coloms, de neteja. I hi ha una tercera cosa, que és el sensellarisme. Demana si s'hi han fixat, perquè assegura que ha augmentat molt i és preocupant. Diu que al costat de casa hi té dos assentaments. Com deien abans altres, reconeix que fa por anar pel carrer, de vegades, i que això no és només al Poble-sec, sinó també al Raval, a Sant Antoni, i no és sols aquest Districte, cal treballar en col·laboració.

Demana, doncs, què farà l'Ajuntament amb els coloms, amb la neteja i amb el sensellarisme, perquè creu que s'hi han de destinar més recursos o canviar la normativa i ser més àgils en tot, que creu que no ho són, i són ells els que han d'empènyer aquestes qüestions. Creu que cal aprendre dinàmiques de la indústria tecnològica, potser –ho diu com a consell–, per fer les coses en quinze dies, veure què s'ha fet i què no s'ha fet, pim-pam, i accelerar la normativa.

Demana saber, finalment, què es farà.

El **president** agraeix la intervenció i dona la paraula tot seguit a la regidora.



La **regidora** diu al senyor Cabeza, sobre els equipaments escolars a la Bordeta, que ara es treballa i es dona prioritat a l'escola de Cal Maiol, perquè és un espai que ha quedat petit, que no permet que sigui institut escola i que, per tant, els nens, quan acaben la primària, han d'anar a un altre centre. Diu que en el curt termini, que entén que és el que ell demana, es treballa en això. Afirmar que ja se n'ha fet tota la part registral i que la idea és que aquest institut escola es farà en una de les naus de Can Batlló, construint una part per complementar-la, de manera que tingui tots els equipaments i l'espai que fa falta. Es refereix a la nau que està al mig i que al costat hi aparquen cotxes: diu que tot aquell espai serà per a l'escola. Assegura que estan tancant el conveni econòmic amb el Consorci d'Educació, per establir qui es cuida de fer cada part, és a dir, quina part serà inversió municipal, quina part correspon al pressupost que ja té fet el Consorci i quina part és la que ha d'assumir la Generalitat. Garanteix que ells continuen empenyent i que hi havia el compromís que per al curs 26-27 estigués en funcionament aquesta escola. Ella mateixa va dir l'altre dia que no hi renunciaven i que pressionen i treballen per no renunciar a aquesta data, tot i ser conscients que cada dia que passa és més difícil. Promet que no abaixaran la guàrdia i tenen el compromís del Consorci per treballar a fi que estigui acabat com més aviat millor, per donar resposta, efectivament, a molts nens i nenes del barri perquè puguin tenir una escola en condicions i, a més, fer l'ESO i el batxillerat al mateix centre, un centre que tingui totes les condicions.

A la senyora Blanco li respon que l'interès general per a la modificació és que hi hagi una zona verda, que hi hagi equipaments i que es creï habitatge, en part, efectivament, privat, però en una altra part, assequible, en un moment en què la ciutat de Barcelona té una emergència habitacional. Són conscients que aquesta emergència se soluciona amb moltes polítiques, que no hi ha una única manera de fer això, però estan convençuts que la promoció i la creació d'aquest habitatge assequible, i que hi hagi aquest habitatge al mercat, és un dels elements que promou l'Ajuntament. Per això defensa que es mobilitzi aquest espai i el d'altres solars, per garantir una ciutat amb un mix de diverses tipologies d'usos: habitatge d'emergència, habitatge assequible, habitatge de mercat normal, de manera que tots els veïns i veïnes trobin el que necessiten i no es trobin obligats a anar-se'n de la ciutat.

Respon al senyor Salcedo sobre el problema del carrer Vilardell i una gent sense llar. Vol fer una reflexió que també servirà per a la senyora Pérez Solera i per al senyor Sanmartín. La qüestió de les persones sense llar que dormen al carrer és complex, sobretot perquè no pots obligar una persona, si no vol, a fer servir cap recurs públic, encara que n'hi hagi. Fa entendre també que les raons que porten aquestes persones a estar al carrer són molt diverses, i ja han tingut ocasió d'explicar-ho per casos concrets o per peticions que hi havia. Detalla que hi pot haver persones amb problemes de salut mental, i aquesta gent requereix uns tractaments especialitzats –la senyora Pérez Solera parlava dels Esmess–, però ells són els primers que els han d'admetre i voler. Diu que moltes persones recorden la figura de la incapacitació –«que els incapacitin i...»–, però aquesta normativa ha anat canviant, s'ha endurit molt, no és fàcil incapacitar ningú. Informa que les incapacitacions que es donen –que les ha de donar un jutge– són per a situacions molt mesurades, i que, per tant, l'Administració no pot obligar una persona a seguir un tractament, ni l'Ajuntament no pot obligar-la perquè accepti un recurs, tot i que se li ofereixi.

Exposa que el que es fa és treballar amb uns equips conjunts de Guàrdia Urbana i de neteja, per ajudar a netejar i mantenir la dignitat dels espais on dormen aquestes persones, i que es treballa amb ells per mitjà d'equips específics que van pels carrers i fan prospeccions. Com tothom sap, explica, hi ha entitats que un cop l'any van pels carrers i fan recomptes de la gent



sense llar; diu que el personal de l'Ajuntament fa això pel seu compte cada semestre, i de vegades cada tres mesos. Afirmar que van a visitar aquestes persones sistemàticament, perquè la seva feina és anar cada dia a veure aquestes persones i a intentar vincular-les amb els serveis públics. Sap que no és ràpid, però comenta que si no s'estableix aquesta vinculació i no se li dona a la gent allò que els pugui ajudar a millorar la seva situació, el que s'aconsegueix és moure'ls de lloc, i això tampoc ho vol ningú, perquè com deia la senyora Pérez Solera el que cal és cercar solucions a llarg termini, que permetin que aquesta gent pugui sortir d'aquesta situació, sigui econòmica, sigui de salut mental, per un fet temporal, o produïda per alguna mena de consums, sigui la que sigui, que són molt variades.

Intenten, això sí, tenir sempre clar qui són aquestes persones. Informa que els Equips de Convivència en fan seguiment i que el Districte coneix amb noms i cognoms la majoria, i les que s'hi van incorporant. Són conscients que el sensellarisme és un problema molt greu, com deia el senyor Sanmartín, i que, com a Ajuntament, actuen, però saben que no és només l'Ajuntament qui ha d'actuar. Necessiten que tota l'Àrea Metropolitana s'hi posi, que la Generalitat també s'hi impliqui, perquè el que passa en molts casos és que, com que Barcelona posa aquests recursos i fa de capital, moltes persones que no troben aquests recursos en un altre lloc acaben venint a Barcelona. Reclama que aquest efecte de capitalitat es comparteixi, amb els espais i recursos que hi hagi, per trobar la sortida d'aquest problema de la gent sense llar, problemes de salut mental, persones amb addiccions, etc., perquè són temes que requereixen molt de temps.

Fa referència al fet que aquí es parla moltes vegades d'una persona concreta, amb un problema de salut mental, i creu que és el treball dia rere dia el que permet que aquesta persona pugui estar ingressada un temps llarg, fer un tractament que li permeti sortir en unes condicions diferents. Si no es fa així, diu, si un dia –que de vegades passa– aquella persona es posa violenta i la Guàrdia Urbana la porta a un centre, el que fan els centres mèdics en molts casos, depenent de la gravetat, és esperar que aquella persona s'estabilitzi, però, tot seguit, si no vol continuar fent un tractament, no se la pot obligar. Assenyala que les mesures a més llarg termini porten temps i que, mentrestant, cal conviure a l'espai públic i intentar minimitzar aquestes qüestions.

Amb tot això, promet que miraran el que diu del banc, perquè de memòria no sabria dir-li res. S'ho miraran, parlaran amb els equips que segueixen aquestes persones per conèixer aquests casos concrets i veure què es pot canviar, o si es pot posar el banc en una altra banda perquè es pugui fer servir quan es necessiti i es faci més difícil que s'hi pernocti. Promet que analitzaran aquest punt concret que els ha dit el senyor Salcedo.

Creu, de tota manera, que és important tenir aquesta visió una mica més àmplia.

A la senyora Pérez Solera li diu que, com sempre, ha fet els deures i els ha passat la llista, raó per la qual li dona les gràcies. Sobre la reunió que tenen pendent, no té ara la data, però sap que treballen per buscar dates i que, per tant, les que s'han canviat es tornaran a fixar.

Està d'acord que, com més inspeccions, millor. Assegura que també ho demana el Districte, perquè com més inspectors tenen, és més fàcil per a ells i per als equips de llicències fer la feina. Defensa, però, que hi ha inspectors que treballen i que fan la seva feina; que en vulguin més –per anar més ràpids, per fer-ho millor, per arribar a més llocs– no vol dir que menystinguin la feina que ja es fa. Sap que hi ha equips d'inspecció de llicències del Districte que treballen matí, tarda i nit, perquè també surten a fer inspeccions a la nit. Ara bé, reconeix que si tinguessin més recursos, seria millor per a tothom.



Respecte al que deia la senyora Pérez Solera, que quatre inspectors més serien quatre persones més per a l'Ajuntament, ha de dir que els altres districtes també poden demanar-ho i que aquestes coses cal mirar-se-les amb una mica més de perspectiva. Això sí, li torna a donar la raó que si tinguessin més inspectors es podria fer més bé la feina. I ho completa dient que hi ha algunes inspeccions que no són del Districte, però que depenen d'alguna de les àrees generals i que també fan inspeccions al Districte.

Pel que fa a les botigues de conveniència, informa que estan treballant en un Pla de comerç de la ciutat que també ha d'acabar analitzant com es reforça el comerç de proximitat. Creu que és interessant el que deia ella, que s'ha de destriar el gra de la palla, perquè hi ha gent que tenen botigues de conveniència i que compleixen la normativa i els horaris, que fan una feina de proximitat i que són veïns i veïnes del barri des de fa molts anys, i, per tant, se'ls ha de reconèixer la feina que fan i no criminalitzar el sector. És partidària d'obrir una mirada al comerç en general i veure com ajuden el comerç de proximitat perquè no tanquin, perquè hi hagi relleu generacional, perquè quan una botiga vol tancar hi hagi algú que se'n vulgui fer càrrec. I proposa també que, cadascú com a veí, tingui uns usos i unes tendències a l'hora de comprar, per fer d'aquestes botigues les seves botigues habituals.

Agraeix a la senyora Pérez Molina el seu comentari i li garanteix que els nens que fan servir el parc de l'Espanya Industrial han estat molt representats aquí, perquè és un tema que des del primer moment ha anat sortint. Justifica que s'han fet consultes amb Parcs i Jardins, que els han explicat tècnicament que el fet que els aparells siguin inclusius obliga que la distància entre ells sigui més gran, cosa que pot fer l'efecte d'una certa buidor. Diu que els han demanat, a Parcs i Jardins, que hi facin una altra mirada per veure quines altres coses s'hi poden incloure perquè sigui un espai més amable i més jugable. No diu que faci falta un altre tobogan o un gronxador, però està segura que hi ha espais que es poden aprofitar. Remarca que el parc és molt utilitzat, per petits, per mitjans, per joves i per grans, però reconeix que els ha arribat des del primer moment aquesta mateixa percepció seva i, per tant, que intenten buscar alguns elements més que ajudin a millorar-lo.

Recorda que amb el senyor Yagüe van parlar l'altre dia i que, per tant, ara no repetirà coses que ja li va dir. Explica que es va entendre tècnicament que seria menys molest per als veïns aprofitar un tall prolongat per pavimentació i evitar que hi hagués un segon tall. Reconeix que no hi va haver prou sensibilitat –ja li ho va dir– d'haver avisat que seria aquell dia; havien dit en quin marge es faria, però no es va concretar el dia. Entén, com li ha dit a ell i a altres persones de la seva associació, que va ser un dia molt difícil, que encara els és difícil, però demana que hi vegin més enllà. Aclareix que no eren treballadors de l'Ajuntament els que ho van fer, però sí que havien estat assessorats per Parcs i Jardins sobre com s'havia de fer. Admet que Parcs i Jardins és qui s'encarrega de treure tant els margallons com altres arbres que s'han de replantar.

Agraeix els comentaris sobre la qüestió de la salut laboral, en prenen nota per comunicar-los a qui pertoca.

Diu al senyor Sanmartín que ja li ha respost abans sobre el sensellarisme.

Admet que no són ràpids, ja ho sap, i que això desespera, tant a ell –que no veu la part de la maquinària– i també moltes vegades a l'Ajuntament, que veuen els passos que es fan, però tenen la sensació que no donen la resposta amb la velocitat que moltes coses admetrien. Sap, de tota manera, que no adquiriran mai la velocitat d'una *start-up*, i considera que està bé, perquè al final, reflexiona, una *start-up* té una fragilitat –que li permet provar coses molt ràpid,



aparèixer, desaparèixer, o sigui, que té una vida determinada—, mentre que l'Ajuntament necessita tenir una solidesa, garantir drets, garantir procediments, i que és això el que fa que siguin lents.

Però assegura que s'està treballant en tot un procés de simplificació administrativa, per intentar que els procediments siguin molt més fàcils. Comenta que el que sí que poden utilitzar, encara que hagin de ser garantistes, són molts processos i molta tecnologia a l'hora de fer les coses més fàcils. Repeteix el que diu sempre, que el procés de digitalització amb les administracions, en alguns casos, s'ha pres com un canvi del suport físic a un ordinador, però sense aprofitar l'oportunitat de repensar els processos per ser més àgils.

En el cas de l'Ajuntament, afirma, hi ha una comissió en la qual tots els grups municipals treballen, i els equips tècnics fan propostes, per avançar cap a una simplificació normativa —que no hi hagi un escampall d'ordenances que no sempre estan en vigor, o no tots els articles—, de manera que la gent tingui un marc jurídic més senzill. Però també, afegeix, cap a una agilització dels procediments, perquè els processos siguin més ràpids i les diverses unitats de l'Ajuntament es comuniquin d'una manera més natural, de manera que no s'hagin de fer aquells bucles interns que de vegades semblen infinits.

De les altres coses que deia, rebla que Sants-Montjuïc no és només Sants, també és el Paral·lel i també el Poble-sec. Assegura que ho tenen claríssim. Defensa que amb el tema dels coloms s'han fet coses, perquè hi havia un altre focus que també creava molts problemes als veïns, al carrer Piquer 10, al qual finalment s'ha pogut donar resposta i s'ha netejat aquell focus que acumulava brutícia i coloms. En el cas que esmenta el senyor Sanmartín hi havia una part, si no va errada —ho diu de memòria i admet que es podria equivocar—, que estava afectada i que sí que s'havia pogut millorar, causada per un propietari que no feia un manteniment correcte —recorda que ho va explicar un dia el mateix senyor Sanmartín—, però reconeix que l'àrea dels coloms no la porta el Districte.

En resum, a l'afirmació que no s'està fent res al Poble-sec replica que no és així, per tot el que els han comunicat els equips quan els han fet les consultes i pel que ha vist d'informes i contractes relacionats amb el que es fa. Ara bé, atès que el senyor Sanmartín insisteix, respon que també ella insistirà respecte a la qüestió i li passarà la informació. Admet que potser s'han de fer més coses, però reitera que se'n fan.

Respecte a la neteja, al barri i al Districte, informa que aquesta setmana tant la gerenta com la consellera tècnica i els equips s'han reunit amb l'empresa concessionària justament per pressionar-los en molts aspectes de la neteja que no funcionaven i per exigir el compliment del contracte. Diu que s'ha arribat a una sèrie d'acords i espera que alguna de les coses en què ja havien vist que havia baixat el nivell de qualitat i no es feien bé, ara es facin, i que en alguns punts en què hi havia una certa discrepància sobre la maquinària que es feia servir, el tipus de neteja i el que l'Ajuntament pensava que s'havia de fer, hi ha un compromís de fer canvis. Per tant, esperen que es comencin a notar aviat. Admet que en alguns aspectes a l'Ajuntament també tenien una percepció que hi havia una relaxació que feia que no arribessin als estàndards que demanen en el contracte. Assegura que és un esforç molt gran, el que fa l'Ajuntament en l'àmbit de la neteja, perquè és el contracte més elevat que té. Per això, justifica, hi estan al damunt.

El senyor Yagüe demana quan serà la inauguració de la part nova de Can Batlló.



**Ajuntament
de Barcelona**

Districte de Sants-Montjuïc

La regidora diu que serà a final de mes, la segona quinzena. No pot dir encara la data exacta, els ho diran de seguida, però assegura que serà abans que s'acabi el mes. Diu que és un problema d'agenda que han de tancar. Afirmar que de tota la part prèvia només queden serrells i que, per tant, ja poden dir que serà a final de mes. Demana comprensió perquè aquests dies també hi havia alguna altra inauguració prevista i s'ha decidit ajornar-la, o fer-se d'una manera més discreta, però en el cas de Can Batlló serà la segona quinzena de novembre. Recorda que va explicar l'altre dia que la part dels parterres estarà protegida i amb unes tanques, perquè encara ha d'arrelar tot el verd que s'ha plantat, però assegura que s'obrirà i es podrà passejar i fer ús de l'espai.

El **president** informa que amb aquesta resposta de la regidora donen per finalitzada l'Audiència Pública. Agraïx als veïns i veïnes que han omplert el Saló de Plens la paciència i el to propositiu i constructiu.

Aixeca la sessió a les 19.55 hores.